

Những Tiếng Kêu Cứu Khi Về Đêm

Cơn bão vào miền Trung, không được thông báo trước nên tối đó gia đình nó vẫn đi ngủ như thường lệ. Rồi tám vầng mà hai anh em nó đang nằm rung lên dữ dội và lắc mạnh làm nó sợ hãi:

- Tội quá Tý ơi, anh đâu rồi? Nó quờ quạng và rơi xuống nước

- Cứu.... nhưng nước vào đầy miệng, toàn thân lạnh cóng mắt cay xè trong khi nó ngộp ngạt không thở được thì một bàn tay vô hình nào đó đã túm lấy nó.

- Mẹ...mẹ

Mẹ nó cố hét lên để lần áp tiếng gầm rú của cơn giông bão:

- Minh ơi! Gái ơi! Tý ơi đâu hết rồi? Có ai nghe thấy tôi không?

- Minh ơi! Gái ơi! Tý ơi có nghe tôi gọi không? Bớ người ta cứu tôi với cứu chồng và con tôi. Xin cứu chúng tôi.....

Nhưng cơn nước hung hăng kia vẫn cuộn trôi một cách tàn nhẫn mang theo tiếng kêu thất thanh của người đàn bà và tiếng khóc của trẻ thơ.

Trời nào có hay người nào có biết.

Tiếng nạt của mẹ đã làm nó tỉnh giấc, đầu đầu cũng là nước, nước đục ngầu và mênh mông. Mẹ con nó đã sống sót nhờ miếng văng đã vướng vào một cành cây. Đợi mãi đến trưa thì có xuồng ra đón mẹ con vào vùng đất cao. Mẹ nó thất thểu ôm nó đi tìm cha và anh chị hết ngày này qua ngày khác miền hy vọng cũng dần mòn cạn theo.

- Mẹ ơi! con đói bụng

- Ồ, mẹ quên, để mẹ đi xin cơm cho con.

- Dạ xin cô bác rũ lòng thương cho tôi và con tôi.....

- Đàn bà khoẻ mạnh như vậy mà xin ăn. Đồ làm biếng. Thôi đi đi, đi dùm một cái.

Có người xua đuổi, có người từ tâm nên bữa đói bữa no cũng qua ngày và hàng đêm dưới mái hiên nhà người nó được ấm nồng tình thương của mẹ. Rồi chẳng hiểu sao hai mẹ con nó cũng đã đặt chân đến đất Sài Gòn

Một vùng xa lạ tấp nập xe cộ, quán xá và rừng người. Nó bây giờ đã biết đi xin một miếng nó nhỏ nên người ta dễ động lòng hơn nên Mẹ nó chỉ đứng xa xa vọng lại.

Mẹ con nó quen dần với những lời xua đuổi và xỉa xói của đời miễn sao được chút thứ gì cho vào bụng.

Mẹ nó luôn nhin ăn cho nó, tuy chưa đầy 4 tuổi đời nhưng nó cũng hiểu được tấm lòng của Mẹ.

Một đêm kia cơn sốt rét của Mẹ nó lại nổi lên. Toàn thân mẹ nó run lên lạnh buốt mắt trợn trắng miệng giật liên hồi. Nó hoảng sợ:

- Mẹ ơi, mẹ có sao không mẹ, mẹ đừng làm con sợ nha mẹ, mẹ ơi, mẹ sao vậy nè.

- Cứu tôi với, xin cứu mẹ tôi, có ai nghe không? Cứu cứu.....

Một vài người trong khu rác đã ra, họ cùng nó đưa mẹ nó vào bệnh viện

- Ở đây ai là thân nhân của bệnh nhân ra đóng tiền nhập viện

Nó chẳng màng đến câu hỏi chỉ biết khóc

- Mẹ ơi, mẹ ơi, đừng làm vậy con sợ. Mẹ ơi sao mẹ đẩy dữ vậy mẹ. Con ôm mẹ nè mẹ ơi!

- Xin cứu mẹ tôi với các bác các chú ơi!

Nó nào hiểu luật cứu người ở đây phải đợi thủ tục nhập viện. Mà muốn nhập viện thì phải đóng tiền. Những người giúp nó đưa mẹ nó đến đây thì hoàn cảnh của họ cũng đâu hơn gì.

- Thôi được, hãy đẩy bà ta tạm vào đây. Một người nào đó đã lên tiếng.

Chợt mẹ nó tỉnh lại đưa mắt nhìn nó rồi nói:

- Trong cái áo nâu.... có 15 ngàn.... mua vé số...bán..

Nó mừng rỡ khi nghe mẹ nó nói. Nhưng nó đâu ngờ đó là những lời nói cuối cùng của một người ra đi. Mẹ nó đã vận hết sức bình sinh và sự tỉnh táo để dặn lại một đứa con thơ sẽ bơ vơ giữa chợ đời.

- Mẹ ơi, tự nhiên sao vậy? Nó ôm chặt lấy mẹ và dường như tâm hồn nhỏ bé của nó cũng đã linh tính được phần nào chuyện đáng sợ đang xảy ra. nó sợ quá nên khóc

- Mẹ mày chết rồi nhỏ ơi! Đừng' kêu la nữa để cho bà đi.

- Không, không đâu. Mẹ ơi, mẹ không chết đâu - Mẹ đừng bỏ con nha mẹ

- Mẹ ơi! mẹ đừng bỏ con, con thương mẹ mà, con không hư đâu!

Tiếng kêu gào của nó thật náo nùng mà mẹ nó vẫn không trả lời nó. Vòng tay của người đã buông xuôi.

Người ta lôi nó ra rồi đẩy xác bà ta đi. Nó gào thét thất thanh:

- Đừng, đừng đem mẹ tôi đi đâu hết, mẹ tôi là của tôi mà, buông tôi ra, buông tôi ra.....nó ngất đi trong tiếng khóc.

Người đàn bà đáng thương kia dù nghèo đói đến lúc chết vẫn không sao ngừng lo lắng cho con, vậy mà đến lúc mất cũng chỉ là 1 cái xác bỏ thí

Một số người ở bệnh viện mũi lòng cho hoàn cảnh của nó nên đã gom góp được một số tiền cho nó làm vốn bán vé số. Thế là cuộc đời nó đã thay đổi từ một đứa ăn xin lên thành thằng nhỏ bán vé số. Đi bộ bao xa để bán được những tấm vé số nó cũng không màng nhưng mỗi khi đêm về nó nhớ mẹ nó da diết, nó đã biết khóc thầm trong bóng tối.

Một sáng kia khi nó thức giấc để rồi phát hiện ra một điều làm nó hoảng hốt la lên:

- Trời ơi, ai đã ăn cắp hết tiền của tôi. Bớ người ta ăn cướp.... ăn trộm. Cứu tôi với!

Nó gục khóc:

- Mẹ ơi, tiền mẹ để lại, tiền người ta cho đều mất hết rồi

Cuộc sống của nó lại giật lùi lại bước củ. Những tô com thừa canh cạn bên đường không sao đủ cho nó no. Vì ai ăn cũng ăn cho hết có chừa lại chẳng chỉ chút nước và cạn bã.

Nên khi đêm về lúc mọi người yên giấc có những đứa trẻ như nó mần co quắp ngoài giá lạnh với con đói. Có một đêm kia nó lại kêu cứu nho nhỏ:

- Trời ơi! có ai cứu tôi không sao cái bụng tôi đau quá. Mẹ ơi sao tay chân con kỳ quá mắt hông thấy đường nữa...

Rồi đã có người cứu nó, cơn đau của nó chẳng qua vì đói quá nên lã..

Xin hãy cứu lấy nó - Hãy cứu lấy tuổi thơ của những đứa như nó. Đừng bỏ rơi những đứa trẻ giữa giòng đời oan nghiệt với những tiếng kêu cứu vô vọng lúc về đêm.